

Kijken in drie dimensies

Een brede kijk op de mens ontwikkelen veronderstelt kijken in drie dimensies.

In de horizontale dimensie zien we de mens in het heden, maar vragen we ons ook af vanwaar hij komt en waarheen hij onderweg is. Verleden, heden én toekomst. Daar begin je te begrijpen dat er een verschil is tussen kijken en zien. Daar begint het besef dat de andere je een lang verzwegen verdriet of opgekropte zorgen toevertrouwt, als je een hand op zijn arm legt. Echt zien is echt aanwezig zijn, is geraakt worden door de andere en alle vooroordelen aan de kant durven schuiven.

Het verticale kijken is de tweede dimensie: leren kijken in de diepte en vanuit de hoogte, omdat je dan de verbinding merkt. Dat verticale, diepe kijken vraagt om wijsheid, voeling krijgen met wat de mens ten diepste beweegt en opmerken dat je als mens deel uitmaakt van een groter geheel. Het helpt de mensen zien in hun verbonden zijn en beseffen dat elk levensverhaal een vergezicht is.

De derde dimensie doet je van buiten naar binnen kijken. Wijsheid komt immers van binnenuit. Het is leren luisteren naar je innerlijke stem, de zin van je eigen bestaan vinden om zo de binnenkant bij anderen die we mogen ontmoeten, te ontdekken. Pas als je intens aanwezig kunt zijn, ontmoet je het innerlijk van de andere. Het heeft iets van een appèl, een roeping, iets religieus, spiritueels.

Monique Vennekens

*Gastvrij zijn voor ieder mens, die je op je weg ontmoet, wil zeggen:
je hart, je huis, je bezit openstellen,
zó dat de ander het als iets vanzelfsprekends kan aanvaarden en er niet minder door wordt.
Niets mag geforceerd zijn, alles gebeurt spontaan.
Gastvrijheid is niet iets aangeleerds.
Je haalt het niet uit de boeken.
Het is een innerlijke houding van openheid en mededeelzaamheid.
Dit hoort tot het mysterie van het echte mens-zijn.*

Brede vorming van de mens in al zijn dimensies, daar tekent het onderwijs voor. Die breedheid komt tot uiting in de diversiteit aan leergebieden en vakken, maar ook in het brede gamma aan activiteiten buiten het strikte lesgebeuren, in de dagelijkse ontmoetingen en gesprekken binnen en buiten de school.

Als leraar kun je dat brede perspectief bij de leerlingen slechts aanwezig brengen, wanneer je je er ook op toelegt in je eigen leven. Je onderkent de talloze nuances en schakeringen in de wereld zoals die aan je verschijnt. Je tracht over muurtjes te kijken, b.v. dat van je eigen vakgebied. Je plaatst alles in zijn context en ontwaart verbanden. Elk fenomeen geef je een plaats in een groter geheel. Je bekijkt elke situatie vanuit verschillende gezichtspunten en met meerdere lenzen. Je zoomt niet alleen in op details maar je neemt ook afstand om het geheel te overschouwen. Je kijkt vanuit je eigen perspectief. Ook door de bril van je collega's en van elk van je leerlingen. Je wisselt erover uit. Zo wordt je kijk breder, maar krijg je ook steeds beter een dieptezicht. Je begint te vermoeden dat er ook voorbij de einder nog onnoemelijk veel te ontdekken blijft.

Gaandeweg wordt je kijk op de wereld en je medemensen helder en transparant. Zo ben je bezig je te oefenen in die kernkwaliteiten van kristal.

Gij nodigt ons uit, Jezus,
om met U mee te gaan
en te zien hoe Gij leeft.
Dat betekent
dat ik los moet laten,
eigen heilige huisjes openmaken en luchten.
En licht binnenlaten,
uw licht laten schijnen in mijn woonst.

Huis van steen,
huis van vlees
en huis van gedachten.
Heel mijn hebben
en mijn zijn,
visitekaartje
van mijn bestaan.

Kom binnen, Heer,
in elke vezel
van mijn leven.
Begeester
mijn doen en laten
en open altijd weer
de ramen en de deuren
zodat ik U ontwaar
in de wereld
rondom mij.
Wies Merckx

Het Onzevader

Het Onzevader lijkt ons zo gewoon dat we niet meer zien hoe ongewoon dat gebed wel is en waarom Jezus precies die woorden aan zijn leerlingen voorhield.

Het begint al met het eerste woord: "Onze". Niet "mijn" dus. God is niet van en voor mij alleen. Hij is van ons, voor ons samen. Onze Vader is niet de God van mijn verlangen, maar die van onze hoop. En onze hoop is Zijn verlangen.

We bidden voor Zijn naam, Zijn rijk en Zijn wil, niet voor ons individuele prestige, rijkdom, macht.

In de eerste bede voor onszelf staat- schijnbaar terloops en daarom zo essentieel - het belangrijkste woord: heden. Over nu gaat het. We vragen geen volle graanschuren voor de toekomst, enkel brood op de plank voor vandaag. Opdat we genoeg zouden hebben om ons daar geen zorgen over te moeten maken en onze tijden energie zouden kunnen steken in wat wel van tel is: de realisatie van Gods droom over een solidaire wereld en vrede voor alle mensen.

Vervolgens vragen we geen tijd te moeten verbeuzelen aan het gepieker over wat wijzelf fout deden, en anderen ons aandeden. Vergeven veegt onze kommer uit en ons denken aan weerwraak.

Te veel zorgen kunnen ons in verleiding brengen. Dat wil God niet. Daarom in de nieuwe versie de bede dat God ons zou behoeden voor te zware beproevingen en het ergste kwaad, de ontgoocheling.

Mark Van de Voorde